

Elin Ek

Athena: Strålkastare, tack!

Elin Ek
ATHENA

**STRÅLKASTARE
TACK!**

**BONNIER
CARLSEN**

På Bonnier Carlsen Bokförlag har tidigare utgivits:

Grynets bok (2005)

Jag grejar, alltså finns jag (2015)

Athena: Grattis världen, jag är här nu! (2018)

Jag odlar: inomhus, på balkongen

och i trädgården (2019)

ATHENA: STRÅLKASTARE, TACK!

Copyright © Elin Ek 2019

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, 2019

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se | www.bonniercarlsen.se

Sången *I Wish I Knew How It Would Feel To Be Free* på sidan 148:

By Billy Taylor and Dick Dallas. Published by Duane Music Inc.

Administered by 1630 Music Publishing Inc.

Den svenska översättningen är en fri tolkning av författaren.

Omslagsillustration av Chrissie Zullo

Omslagsformgivning av Caroline Linhult

Tryckt av ScandBook, EU 2025

Tryckning 3

ISBN 978-91-780-3531-1

www.bonniercarlsen.se

Kapitel 1

JAG LÄSTE HÖGT från mobilen: *"Konferencier eller konferencié är en talare som presenterar något för en publik, exempelvis ett scenframträdande eller en cirkusakt, och som sålunda kan föra handlingen i framträdandet framåt och/eller få publiken i rätt sinnesstämning. Själva ordet kommer från latinets conferre som betyder sammanföra. En konferencier blir därmed den som har uppdraget att sammanföra. Den engelska benämningen är Master of ceremonies (MC)."*

"Den som har uppdraget att sammanföra", upprepade jag. Yousef och Ronja slog armarna om mig och vi hoppade runt runt i en gruppkräm i korridoren så några femmor fick flytta på sig.

"Det är ju precis du", sa Ronja när vi släppt taget.

"Jag vet! Alltså, jag är ju typ född till att *conferre*, kan man ha det som jobb tror ni?"

"Det måste du kolla upp, *Master of ceremonies*", sa Yousef.

Det kändes nästan som om jag skulle spricka av glädje,

min lärare Pia hade just berättat att jag blivit utsedd till konferencier på årets luciashow! Det är det finaste uppdraget man kan ha på vår skola enligt mig. Det näst finaste är att vara klassens elevrådsrepresentant och det är jag ju redan.

”Fattar ni vad det här betyder? Under själva showen kommer jag att ha mellan fem och tio inlägg till att berätta viktiga – och roliga – saker för hela skolan, lärarna och alla föräldrar. Vi kan ju bestämma tillsammans på RJK-mötet vilka klimatgrejer jag ska ta upp?”

”Bra idé”, sa Yousef.

RJK, som är en förkortning av Rädda-Jorden-Klubben, är en klubb som består av mig, Ronja, Yousef, Aicha och Love. Vi gör smarta insatser för att rädda jorden från att förintas av vuxna människor som inte fattar hur farligt det är med miljöförstöringar. Vi informerar folk om klimatet och gör olika aktioner för att människor ska ändra sig och sina liv.

Ronja är min bästis och Yousef är min nästbästis. Han är också min det-killar-i-magen-vän, för det killar i magen när jag tänker på honom och när vi gör saker ihop. När jag tänker på Ronja är det mer lugn-i-magen-känslor och det är för att vi har känt varandra sen vi gick i förskolan och jag kan allt om henne och hon kan allt om mig.

Vi brukar säga att vi är som den där svartvita snurran, yin och yang, för vi kompletterar varandra. Några exempel:

Jag älskar att prata och fylla i onödiga kunskapsluckor som folk går och drar på, medan hon älskar att vara tyst och helst inte pratar med någon som hon inte känner.

Jag älskar chokladen och kokosen på skumraketen och hon älskar det vita geggiga, så jag gnager av toppen och hon äter upp det inuti och lämnar skalet till mig.

Jag gillar historia och svenska och hon gillar matte och naturkunskap.

Jag har tre syskon och hon har inga. Det är tur, för en massa barn gör tydligen enorma klimatavtryck så då kan man säga att hon klimatkompenserar för mina tre brorsor.

Det där med hur dåligt det är med många barn har Biggan (a k a farmor) berättat för mig, men då informerade jag henne om att de värsta miljöbovarna är pensionärer som lever för länge.

Man måste inte vara Einstein för att räkna ut att min nyfödda bebis-lillebrorsa har gjort ett mindre klimatavtryck än hennes 75 år av flygande och köttfrosseri och icke-sopsortering.

Det här med att jag fyller i kunskapsluckor har att göra

ATHENA

med att jag är döpt efter den grekiska vishets- och krigsgudinnan Athena och dessutom är ovanligt smart, därför gör jag allt jag kan för att bota folk från okunnighet och enfald.

Kapitel 2

DET HADE REDAN hunnit bli rörigt i korridoren, några jagade varandra fram och tillbaka och två killar tog sats och hoppade och försökte nå bokstäverna ovanför dörren som bildade ordet MUSIKSAL.

Ronja och jag kollade på roliga filmer på hennes mobil med varsin hörlur, men stojet ekade så högt att vi måste hålla för det andra örat så hårt det gick, för att höra något alls.

Till slut slog det till i svängdörrarna i andra änden av korridoren, men istället för vår musiklärare Robert kom rektorn med snabba steg. Bakom henne gick en kille som verkligen inte såg ut som en lärare. Han var lång och hade långt hår och mustasch och supertajta jeans och jeansjacka, sneakers och keps. Rektorn gick snabbt i täten och hyssjade och skällde på några av de elever som sprang runt medan hon låste upp musiksalen.

Vi drällde in och satte oss. Det var nästan helt tyst nu

och alla tittade nyfiket på rektorn, men mest på jeanskillen som inte såg ut som om han varit i en skolsal på typ 20 år. Han verkade inte van vid att ha 26 elevers 52 ögon stirrande på sig.

”Jaha, tyvärr måste jag berätta att Robert har trillat av cykeln och har fått frakturer på båda armarna så han är sjukskriven tillsvidare och därför kommer Johan här att hoppa in som vikarie tills vi vet hur länge Robert blir borta.”

Ronja och jag stirrade på varandra.

”Men ...”, sa jag.

”Handen!” sa rektorn och jag vinkade så mycket jag kunde med båda händerna.

”Ja?”

”Men hur blir det då med luciashowen?! Vi har ju jättemycket kvar att repa och sånt, vi har ju inte ens bestämt i vilken ordning alla ska uppträda. Och jag är faktiskt konferencieren! Jag har en massa viktigt att säga!”

Rektorn såg bekymrad ut.

”Nej, jag kan inte riktigt svara på hur det blir med showen faktiskt. Det här beskedet kom nu på morgonen och vi vet inte mer än så just nu. Det är ju Robert som håller i det där och det arbetet kan man inte lägga på en vikarie som hoppar in. Nu får vi ju se hur länge han blir borta, men

det kanske får bli ett lite mindre, vanligt, luciatag i år, utan extranummer och showen och konferencier och det.”

Nu skrek halva klassen rakt ut.

”Va? Vi har ju väntat i hela mellanstadiet på vår tur att hålla i luciashowen! Det är ju svinorättvist!”

Rektorn hyssjade igen och vände sig mot jeanskillen som såg både lite rädd och fundersam ut. Hon förklarade:

”Jo, det har vi två inte hunnit prata om, men här på Lindskolan är det årskurs sex som varje år står för luciafirandet, fast det har blivit till en lite större luciashow kan man säga. Många elever vill framföra olika musikstycken och uppträda ...”

”Och en konferencier!” påminde jag.

”Ja, och en konferencier finns det också. Det här är en mycket uppskattad tradition och det har varit Roberts projekt. Nu har ju du fått hoppa in på kort varsel och så men ... ja ... då vet du i alla fall vad eleverna här är oroliga över.”

Han nickade lite och rektorn vände sig mot oss igen.

”Ja, vi får helt enkelt återkomma angående luciashowen, men nu får ni dra igång med dagens musiklektion, varsågod, Johan.”

Det var knäpptyst när dörren stängts. Alla stirrade på jeans-Johan och han verkade inte jättenöjd med det. Han stammade nästan.

”Eh, jaha, ja, jag heter Johan, jag är alltså vikarie och jag har inte varit i plugget sen jag gick där själv. Hehe.”

Alla fortsatte att stirra på honom.

”Okej ... Jag jobbar annars som musiker och så ringde de för typ en timme sen och undrade om jag kunde hoppa in.” Nu gäspade han så stort att man såg hela hans prickiga tunga. ”Min morsa jobbade här förut, Sollan – Solveig – vet ni vem det är?”

”Jaaa, åh Sollan!” ropade nästan alla i kör för Sollan var vår älskade gamla fröken som gått i pension.

”Alltså, hon är den bästa läraren vi haft”, sa jag och alla andra höll med. Det verkade han bli glad för och såg lite lättad ut.

”Jaha, vad bra, ja, i alla fall så brukar jag inte kliva upp så här tidigt, så jag är lite seg i skallen. Vad brukar ni göra på musiklektionerna då?”

Petter B var snabb.

”Vi brukar ha det ganska fritt, låsa upp alla skåp och spela vad vi vill.”

Nu log plötsligt Johan och gjorde en liten låtsasapplåd.

”Nice try! Tror du jag går på vad som helst? Men bra försök!” Ronja knuffade mig i sidan och nickade med höjda ögonbryn mot döskalleringen på hans finger. Ingen annan av våra lärare har döskalleringar.

Petter B såg också nöjd ut fastän han inte lyckades lura honom. Förutom att Petter B är en jobbig person att gå i samma klass som och allmänt stökig och bråkig så kan man säga att han är min största fiende sen den gången han snodde min mobil och tänkte lägga ut privata grejer på nätet. Det kunde blivit slutet på min och Ronjas vänskap och var kanske de värsta dagarna i mitt liv. Som tur var lyckades jag hindra honom, men jag är alltid på min vakt sen dess.

Johan fortsatte: "Okej kids, vad gillar ni för musik?"

Alla såg osäkert på varandra. Vi brukade ju mest träna på luciasångerna nu eftersom det redan var november. Han tittade upp och nickade mot Ronja som satt närmast.

"Du, vad lyssnar du på?"

Jag såg att Ronja frös till is och såg ner i bänken och ryckte på axlarna som om hon inte visste. Eftersom vi är bästisar så vet ju jag att hon hatar att prata med folk som hon inte känner och särskilt att svara på sådana frågor som inte har ett rätt svar i ett facit, sådana som handlar om en själv. Det är hennes värsta.

Jag skyndade mig att rädda henne och viftade ivrigt med handen för att jeans-Johan skulle ta mig istället, det funkade.

"Ja?"

"Alltså jag lyssnar på all sorts musik, det är inte så att jag

gillar *alla* låtar, men nästan alla sorter har ju något som är bra. Jag gillar mycket musik från förr i tiden, sekelskiftesmusik.”

”Sekelskiftesmusik?!” Ögonbrynen rynkade ihop sig och han såg ut som om det luktade äckligt. ”Vad faan är det?! Schottis och vals eller vaddå?”

Vår slöjdlärare svor en gång när han fick tummen i svarven så det här var andra gången en lärare svor inför klassen. Döskallering och faan, det här var något nytt, det kände nog alla.

Nu var det min tur att göra stinkmin.

”Schottis?! Nä – pop! Typ Robyn, Håkan Hellström och Whitney Houston och Kate Bush, The Ark och Madonna och ...”

Nu andades han ut långsamt.

”Ahh, du menar sekelskiftet 1900–2000! Jag trodde du menade det innan, alltså när 1800-talet tog slut.”

”Va? Jag är väl inte galen heller.”

”Hur kommer det sig att du gillar sekelskiftesmusik då?”

”För mina föräldrar spelar nästan bara musik från när de var som snyggast, och det var enligt dem själva i slutet på 1990-talet. Det står jämt på hemma hos oss, det är nästan bara tyst om någon är sjuk. Så därför är jag präglad på såna gamla låtar.”

Han såg sig omkring och gick bort till högtalaren i fönstret och slog på den.

”Kate Bush säger du, intressant ... gillar du den här?” Han tog upp sin mobil och svajpade hit och dit på skärmen.

Plötsligt började det spela i klassrummet, Kate Bush sjöng låten ”Wuthering Heights” på hög volym i högtalarna. Han höjde volymen jättemycket, mycket högre än Robert någonsin gjort. Ronja och jag stirrade på varandra.

”Det är min favorit!” sa jag och började mima i stolen. Några som nog aldrig hade hört låten höll först för öronen men släppte efter ett tag.

Efter en stund drog han ner volymen och frågade om fler hade några favoritartister. Alla – utom Ronja – viftade med händerna och ville ha sina låtar spelade, och resten av lektionen lyssnade vi på gamla låtar och Johan berättade om artisterna och vilka som fortfarande levde och vilka som var döda och vilket land de kom ifrån. Egentligen skulle vi ju ha tränat på lucialåtar, men det här var annorlunda och kul och Johan verkade också glad fast han gäspade fem gånger.

På rasten skyndade jag mig till toaletten och tog fram min bok *”Athenas Antbeckningar. Barn- och ungdomskunskaper att ta med sig i livet med syfte att bli lycklig, rik, alltid glad när det*

blir måndag igen och jag får åka till jobbet, samt för att uppfylla min högsta dröm – att få träffa riktiga pandor.”

Jag slog upp en tom sida och skrev:

AA: Döm inte hunden efter håren eller läraren efter frisyr- och smyckessmak.

AA: Lärare med keps = bra.

AA: Om du står nära folk och gäspar, håll för munnen.

Kapitel 3

REDAN INNAN JAG kom in kände jag doften av glögg och pepparkakor och hörde höga röster från köket. Jag skyndade mig att få av de blöta skorna, men innan jag krängt av mig jackan ropade mamma.

”Hallå, Athena är det du?”

”Ja!”

”Vänta! Du får inte komma in i köket än ... Tvätta händerna förresten!” Sedan Grisen föddes har mamma varit helt manisk med att alla ska tvätta händerna tusen gånger om dagen. Jag sprang in på toaletten.

”... Okej, nu kan du komma!”

I köket satt mamma och fikade med min faster Jenny som hade Grisen sovande i knät. På bordet låg en massa rullar med julklappspapper huller om buller.

”Hej, vad gör ni?” frågade jag och gav Jenny en kram och tog en pepparkaka.

”Jag håller på att fixa paketkalendern och din faster har

just kallat mig för könsförrädare”, sa mamma lite surt.

Jenny, som hade munnen full av fika, fortsatte.

”Jamen, kolla här!” Hon höll upp sin mobil och visade en massa fina bilder från nätet på olika paketkalendrar som folk gjort.

”Åh, vilka fina! Åh, kolla den där med strumporna!” sa jag och skrollade ner.

”Fina!” fnös Jenny och slet tillbaka mobilen. ”Ska kvinnor hålla på och springa ute och köpa onödiga prylar och slå in och sätta upp och tävla och ge andra kvinnor dåligt samvete och skuld för att inte DE har paketkalender?”

Det sista nästan skrek hon, och Grisen vaknade med ett tjut. Mamma reste sig upp och tog honom och la honom till bröstet. Det enda som hördes var smackandet när han åt. Mamma spände ögonen i Jenny.

”För det första har Daniel köpt alla grejerna, jag bara slår in dem. För det andra så är du välkommen att komma hit varje morgon i december och försöka väcka tre skolbarn halv sju på morgonen när det är mörkt och kallt som i en Bergmanfilm och det nästan är omöjligt att få liv i dem. Men tack vare kalendern hoppar de ur sängarna – till och med Rossi – från och med första december! Jag funderar allvarligt på att införa en paketkalender ända från allheligona fram till sista mars. Och för det tredje så är det mest

pennor och sudd i paketen, så det är prylar som de ändå behöver och det enda onödiga är väl den där lilla kexchokladen som ligger inslagen 5 december.”

”Mäh! Nu säger du ju vad som är i”, sa jag surt, men mamma fortsatte irriterat.

”... Och för det fjärde så är det ingen mer än vi här hemma som ser vår paketkalender, och om du, Jenny, känner skuld nu när du tittar på den så – ja buhu – gå i terapi!”

”BAM! Mic drop!” sa jag och låtsassläppte en mikrofon. Mamma skrattade och Jenny skakade på huvudet, suckade och bytte samtalsämne.

”Hur är det i skolan då, Athena?”

”Jättebra *och* superdåligt! Jättebra för att vi håller just på att öva inför lucia, det är ju vi sexor som har lussefirandet.”

”Vaddå, har ni inte lucia varje år?”

”Nej, på vår skola är det alltid sexorna som har en lucia-show och då lussar man för resten av skolan och alla föräldrarna på kvällen, och det är julmarknad med loppis och fika. Det har jag väntat på sen jag var sex år! Och det bästa av allt: Jag är framröstad till årets konferencier. Det är typ ett hedersuppdrag, det är verkligen inte vem som helst som kan vara det!”

Jenny verkade inte så imponerad, hon studerade sina hårtoppar.

”Lucia, känns inte det lite unket? Vi lever ju ändå i ett sekulärt land. Säg inte att det är någon lång snygg tjej som ska vara lucia också?”

”Jovisst, min kompis Aicha!”

”Jaha, jag visste väl det. Är det 1800-talet, eller?”

”Eh. Näe? På 1800-talet firade man inte lucia i Sverige”, upplyste jag, ”det borde väl du veta som är kulturjournalist!”

”Va? Nähä, men att en modern svensk skola ska hålla på med skönhetstävlingar för tjejer tycker jag är illa!”

Nu var jag tvungen att fnissa.

”Oj, du låter verkligen *precis* som Biggan! Det märks att farmor är din mamma, ni är *preciiiis* lika”, sa jag. Mamma skrattade högt, men det gjorde inte Jenny som såg surare ut än vanligt.

”Sluta, det gör jag verkligen inte, men jag tycker att det är dåligt att din kompis ska vara någon sorts elittjej bara för att hon är lång och blond och snyggast i sexan!”

”Vem snackar du om nu?” undrade jag, för nu hängde jag inte med alls.

”Lucian! Vad hette hon ... din kompis? Aicha?”

”Hon är inte blond! Hennes pappa kommer från Guadeloupe och hon har svart hår! Och det är ingen tävling. På vår skola får alla som vill vara lucia anmäla sig och sen

lottas det vem som blir. Förra året var det en som hette Pontus.”

Nu avbröt mamma.

”Men Athena, vad var det där superdåliga då?”

Jag hade nästan hunnit glömma det hemska medan jag lärde Jenny lite viktigheter om livet i sexan och luciafirande på 2000-talet.

”Robert har brutit armarna i en cykelolycka! Så vi har fått en vikarie som är så här trött.” Jag kisade som om jag nästan sov. ”Och som inte kan något om lusseshowen, så nu får vi kanske bara ha ett vanligt trist luciatåg!”

”Nämen fy, vad tråkigt, och stackars Robert!”

”Vem är Robert?” frågade Jenny och skar en stor bit möjlig ost och la på en pepparkaka.

”Vår musiklärare.”

Mamma fyllde i:

”En riktig eldsjäl som lägger ner massor av jobb varje år på sexornas luciashow. Jag kommer ihåg när Rossi gick i sexan, då körde ju han och hans kompisar en Staffan Stalle-drängs-rap. Men vad är den här vikarien för någon då? Kan inte hon eller han hjälpa till?”

”Oklart, han är inte en riktig lärare utan bara någon musiker som hoppat in. Och i ett vanligt mesigt luciatåg så kanske det inte ens behövs en konferencier!”